

רעיא מהימנא חלק ג דף פה עמוד ב

יש להוכיח את חברו כמו שה' מוכיח

"לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך וגו'". מצוה זו להוכיח לזה שחטא, להראות לו אהבה רבה שאוהב אותו, ומוכיחו כדי שלא יענש על חטאיו. שהרי בהקדוש ברוך הוא כתוב "פי את אשר יאהב ה' יוכיח" (משלי ג, יב), וכמו שהקדוש ברוך הוא עושה ומוכיח למי שאוהב אותו, כך ילמוד האדם מדרך ההוא ויוכיח לחברו.

ה' מוכיח בתחילה בסתר שלא יתבייש

הקדוש ברוך הוא במה מוכיח לאדם, מוכיחו באהבה בסתר. אם שומע לו הרי טוב, ואם לא, מוכיחו בין אוהביו. אם שומע לו הרי טוב, ואם לא, מוכיחו בגלוי לעיני כל.

אם שומע לו הרי טוב, ואם לא, מניחו ואין מוכיחו, עוזב אותו שילך ויעשה כרצונו.

בתחלה מודיע לו בסתר, בשביל להוכיחו ולעורר אותו שלא ידע איש מזה, וזה הוא בינו לבינו. אם מקבל התוכחה הרי טוב, ואם לא, מודיע לו בין אוהביו. בזמן שהיה כהן גדול בעולם, הביא עליו נגעים שישכב במטתו, ובאו אוהביו של הקדוש ברוך הוא, והודיעו לו שאם יש בו חטא צריך הוא לעשות תשובה ולפשפש במעשיו. אם ציית להם הרי טוב, ואם לא, מוכיחו הקדוש ברוך הוא בפרסום בממונו או בבניו, שהכל מתלחשים עליו ובאים אליו. אם מקבל התוכחה הרי טוב, ואם לא, עוזבו רבונו לעשות כרצונו, ואין מעוררו לעולם.

המוכיח מתוך אהבה מוכיח תחילה בסתר

כדמיון זה צריך האדם להוכיח לחברו. בתחלה בסתר, אחר כך בין אוהביו, אחר כך בפרסום, מכאן ולהלאה יעזבונו לעשות כרצונו.

ועל כן כתוב "הוכח תוכיח", "הוכח", בסתר שלא יודע מזה לאיש. "תוכיח", בין חבריו ואוהביו. "את עמיתך", בפרסום. ולכך לא כתוב בתחלה "תוכיח" אלא "הוכח".

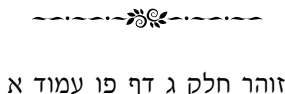
לאדם שיתבייש יש להוכיח יותר בדרך כבוד

ועוד, "הוכח", אם הוא אדם שיתבייש, אין לומר לו ואין להוכיחו אפילו בסתר, אלא יאמר לפניו כמי שמספר בענינים אחרים, ובתוך אותן ענינים יזכיר שמי שעושה חטא ההוא ענשו כך וכך, כדי שהוא יבין מעצמו ויבדל מן החטא ההוא. ועל כן "הוכח", ואם לאו "תוכיח", ואחר כך "את עמיתך" בפרסום, מכאן ולהלאה "ולא תשא עליו חטא".

אף כשמוכיח בפרסום אין לומר ברבים שעבר

דבר אחר, "ולא תשא עליו חטא", שהרי כאשר האדם מוכיח לחברו ונזדמן להוכיחו בפרסום, גם אז לא יזכיר לפניו בפירוש שהוא עשה אותו החטא, כי זה אסור לו בודאי,

אלא יאמר סתם, ולא יזכיר לפניו בפרסום שעשה אותו החטא, ולא ירשום עליו עונש, כי הקדוש ברוך הוא חס על כבוד האדם אפילו ברשעים. [עד כאן רעיא מהימנא]:

לכל דבר יש שר מיוחד למעלה

"אֶת חֻקֵי תִשְׁמְרוּ, בְּהִמָּתֵךְ לֹא תִרְבִּיעַ כְּלָאִים, שְׂדֵךְ לֹא תִזְרַע כְּלָאִים" (ויקרא יט, יט). אמר רבי אלעזר, בוא וראה, כאשר ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, הכין כל דבר ודבר כל אחד ואחד במקומו, ופקד עליהם חיילות עליונים, ואין לך אפילו עשב קטון בארץ שלא יהיה לו כח עליון למעלה, וכל מה שכל אחד ואחד עושה, הכל הוא בתוקף כח העליון ההוא הממונה עליו למעלה, וכל הנהגותיהם נגזרין מן הדין, על פי הדין נוסעים ועל פי הדין עומדים, אין מי שיוצא מן עמדתו לחוץ.

השרים מקבלים כוחם ממדת המלכות

וכל הממונים, מן היום שנברא העולם נפקדו להיות מושלים על כל דבר ודבר, וכלם מקבלים שפָּעַם על ידי הנהגה אחרת עליונה שמקבלים ממנה כל אחד ואחד^[ב], ככתוב "וַתִּקַּם בְּעוֹד לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרֹתֶיהָ" (משלי לא, טו).

מדת המלכות מקבלת ממדת התפארת

כיון שמקבלים אותו החק, נקראים כלם חקות. והחק ההוא שניתן להם, מן השמים הוא בא, ואז נקראים "חֻקוֹת שָׁמַיִם" (ירמיהו לג, כה), ומניין שמן השמים הם באים, שכתוב "כִּי חֶק לְיִשְׂרָאֵל הוּא" (תהלים פא, ה)^[א].

בכלאים מתערב ונחלש כח השרים

ולכך כתוב "אֶת חֻקֵי תִשְׁמְרוּ", לפי שכל אחד ואחד ממונה על דבר ידוע בעולם בַּחֶק ההוא, לפיכך אסור להחליף המינים להכניס מין במין אחר, לפי שהוא עוקר לכל כח וכח ממקומם, ומחליש תכסיס המלך.

"כְּלָאִים", מהו "כְּלָאִים", כמי שנותן אַחַר בבית הכלא, ככתוב "אֶל בֵּית הַכְּלָאִים" (ירמיהו לז, יח), כדי שלא יוכל לעשות כלום. "כְּלָאִים" משמעותו מניעות, שמונע לכל אותן הכחות מפעולתם. "כְּלָאִים" משמעותו ערבוב, שעושה ערבוביה בכחות שלמעלה, ומתיש תכסיס המלך:

זיו הזוהר
 י. היינו, המלכות: יא. פירוש, שהשפע הבא הנקראת שמים, וגם [נקראת] ישראל ויעקב: לעולם הזה ממדת המלכות, נשפע ממדת התפארת

זוהר חלק ג דף פו עמוד ב

"וּבְגֵד כְּלָאִים שֶׁעֲטָנוּ לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ". אמר רבי אלעזר, הרי למדנו, בְּכָל צָרִיךְ הָאָדָם לְהִרְאוֹת שֶׁתְּהִיָּה הַפְּעוּלָה כְּעֵין שְׁלִמְעֵלָה, וְלַעֲשׂוֹת הַפְּעוּלָה כְּמוֹ שֶׁנֶּצְרָךְ. וְאִם הוּא מִשְׁנָה בְּאוֹפֵן אַחַר, מִמְשִׁיךְ עֲלָיו לְשֵׁרוֹת בּוֹ כַח אַחַר שֶׁלֹּא נֶצְרָךְ.

לפי פעולותיו מושך האדם עליו מלמעלה

וּבּוֹא וְרֵא, בְּשַׁעָה שֶׁהָאָדָם מֵרֵאָה הַפְּעוּלָה לְמִטָּה בְּדֶרֶךְ הַיִּשָּׁר כְּמוֹ שֶׁנֶּצְרָךְ, הוּא מִמְשִׁיךְ וּמוֹצִיא רוּחַ קְדוֹשׁ עֲלָיוֹן שִׁישְׁרָה עֲלָיו. וּבְשַׁעָה שֶׁהוּא מֵרֵאָה הַפְּעוּלָה לְמִטָּה בְּדֶרֶךְ עֵקוּם שְׁאִין הוּא דֶרֶךְ הַיִּשָּׁר, אִז הוּא מִמְשִׁיךְ וּמוֹצִיא רוּחַ אַחַר שִׁישְׁרָה עֲלָיו מֵה שֶׁלֹּא נֶצְרָךְ, וְהוּא יִמְשִׁיךְ אֶת הָאָדָם לְצַד הָרַע. מִי מִמְשִׁיךְ עֲלָיו רוּחַ הַהוּא, הוּי אֹמֵר פְּעוּלָה זֹו שֶׁהִרְאָה בְּצַד אַחַר.

כלאי הבגד סתם הם פגם וביציית הם שלמות

כְּתוּב "דְרָשָׁה צָמֵר וּפְשָׁתִים" (משלי לא, יג), "דְרָשָׁה", מֵהוּ "דְרָשָׁה", שְׁחֹקֶרֶת וְדוֹרֶשֶׁת עַל דְּבַר צָמֵר וּפְשָׁתִים מִי שֶׁמַּחְבְּרֵם בִּיחַד. וְאִם תִּשְׁאַל בְּיִצִיַּת מִפְּנֵי מֵה מוֹתֵר, זֶה נִתְבָּאֵר, אֲבָל שֵׁם אוֹתוֹ הַבְּגָד הוּא בְּתֻקוֹנוֹ בְּשִׁלְמוֹת הָעֲשִׂיָה כְּרֵאוּי^[ב].

וְזֶהוּ "דְרָשָׁה צָמֵר וּפְשָׁתִים", לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּמִי שֶׁמַּחְבֵּר אוֹתָם בִּיחַד. אֲבָל מֵתִי מוֹתֵר לְחִבְרָם, בְּשַׁעָה שִׁישׁ בְּהַבְּגָד שְׁלִמּוֹת, שֶׁכְּתוּב **"וַתַּעַשׂ בְּחֶפְזָה כְּפִיָּה"**, וְיִצִיַּת הַרִי בִּיאֲרֹנוּ כִי שֵׁם נִמְצָא הַבְּגָד בְּכֻלָּל הַשְּׁלִמּוֹת, וְאִין מִקְלָקֶל כְּלָל. אֲבָל בְּשַׁעָה שֶׁלֹּא נִמְצָא בְּזֶה שְׁלִמּוֹת, מִי שֶׁבֵּא לְחִבְרָם יַחַד נִתְעוֹרֵר עֲלָיו רוּחַ שְׁאִינוֹ נֶצְרָךְ.

כלאים הוא ענין קין והבל

עֲנִין זֶה מִי יוֹכִיחַ, קִין וְהַבֵּל מוֹכִיחִים, שְׁזֶה בֵּא מִצַּד אֶחָד וְזֶה בֵּא מִצַּד אַחֵר, וְלִפְיֶכֶךְ אִין נֶצְרָךְ לְנוֹ לְחִבְרָם בִּיחַד, וְקֶרְבֵּן שֶׁל קִין נִתְרַחַק מִלְּפָנֵי קֶרְבָּנוֹ שֶׁל הַבֵּל. **וְעַל כֵּן "וּבְגֵד כְּלָאִים שֶׁעֲטָנוּ לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ"**, "לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ" סָתָם, "לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ" רוּחַ אַחַר שֶׁלֹּט בְּךָ^[ג].

וּנֶצְרָךְ לוֹ לְאָדָם לְהִרְאוֹת פְּעוּלָה כְּשֶׁרֵא, כִּי בְּפְעוּלָה כְּשֶׁרֵא שׁוֹרָה עֲלָיו רוּחַ קְדוֹשׁ, רוּחַ עֲלָיוֹן, לְהִתְקַדֵּשׁ בּוֹ... וּמִי שֶׁמִּפְרֵדֵם בְּאוֹתוֹ אוֹפֵן כְּמוֹ שְׁאֲמֵרוֹ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה נִמְצָא שׁוֹעַ טוֹוִי וְנוֹז בִּיחַד, זֶה הָאָדָם מֵרְבֵּה שְׁלוֹם עֲלָיו וְעַל כָּל הָעוֹלָם.

זוהר חלק ג דף פז עמוד א

קֶרְבָּנוֹ שֶׁל קִין הִיָּה פְּשָׁתִים, וְקֶרְבָּנוֹ שֶׁל הַבֵּל הִיָּה צָמֵר, אִין זֶה כּוֹזֵה וְלֹא זֶה כּוֹזֵה. סוּד הַדְּבַר קִין כְּלָאִים הִיָּה, עֲרֻבּוֹב שֶׁלֹּא נֶצְרָךְ, צַד הַטּוֹמָאָה שְׁאִינוֹ מִמִּין אָדָם וְחוּה, וְקֶרְבָּנוֹ מִן הַצַּד הַהוּא הִיָּה בֵּא. הַבֵּל הִיָּה מֵאוֹתוֹ הַמִּין שֶׁל אָדָם וְחוּה. וּבְמַעֲיָה שֶׁל חוּה נִתְחַבְּרוּ שְׁנֵי אֵלֵה הַצַּדִּים, וְלִפִּי שְׁנֵתְחַבְּרוּ יַחַד לֹא בֵּאָה מֵהֵם תּוֹעֵלֶת לְעוֹלָם וְנִאֲבָדוּ. וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה צַד שְׁלֵהֵם קִיִּים, וּמִי שֶׁמֵרֵאָה אֶת גּוֹפּוֹ בְּבִגְד שֶׁנַּעֲשָׂה מִן חִבּוּר שֶׁל שֶׁעֲטָנוֹ, מְעוֹרֵר עֲלָיו כָּל אוֹתָן

זִי הַזּוֹהַר יב. שְׁלִמּוֹת הָעֲשִׂיָה הֵיִינוּ שֶׁנַּעֲשָׂה הַבְּגָד לְשֵׁם מִצְוָה: יג. זֶה רוּחַ הַשְּׁטָן, כִּי שֶׁעֲטָנוֹ הוּא צִירוּף

צדדים הרעים יחד, ויכול להנזק, ששורה עליו רוח אחר שאינו נצרף. וישראל צריכים לעורר עליהם רוח קדוש להיות קדושים, להמצא בשלום בעולם הזה ובעולם הבא:

זוהר חלק ג דף פז עמוד א

אחר שלש שנים מקבלים הפירות כוחם הראוי

"וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וגו'" (ויקרא יט, כג). אמר רבי חייא, בוא וראה שהרי העץ אין עושה פירות אלא בארץ, והארץ תוציאם ותראה אותן הפירות לעולם. והארץ אינה עושה פירות אלא מתוך כח אחר שעליה, כמו שנקבה אינה עושה תולדות אלא מתוך כח הזכר.

ואותן הפירות אין מושלמים בשלמות עד שלש שנים, ולא נפקד עליהם הכח שלמעלה עד השתלמותם, לאחר השתלמותם, נפקד עליהם הכח, והארץ מתתקנת בהם. שהרי עד שלש שנים הארץ אינה מתתקנת בהם ואינה נמתקת עמהם, לאחר שנשתלמו ונתתקנו יחד, אז היא שלמות.

לוי נבחר מהשבטים להיותו שלישי לבטן

בוא וראה, שהנקבה עד שמתעברת שלש פעמים פרי בטנה לא נשתלמו. אחר עיבורה השלישי, נתתקנת הנקבה בעיבור הזה ונמתקים ביחד, אז וולד הזה הוא שלמות הכל ויופי של הכל. לוי נבחר מכל השבטים, שהוא שלישי לאמו שנתתקנה בו ונמתקה עמו. כמו כן פרי הארץ, לאחר שיוצאים עד שלש שנים אין להם עוד הכח שלמעלה, שהרי אז נגמר הבישול שלהם. אחר שלש שנים, נפקד עליהם כח העליון למעלה.

בשנה הרביעית נמצא היחוד

"ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הלולים" (ויקרא יט, כד), מהו "קדש הלולים", תשבחות לשבח לו להקדוש ברוך הוא. סוד הדבר שבשנה הרביעית מזדוגת שכינת עוזו בהקדוש ברוך הוא, והלל ושמחה נמצא, שכתוב "קדש הלולים", הלל ושמחה בזיווג אחד^[י]. ולמדנו, מי הוא שנה הרביעית, זו מדת מלכותו שהיא רגל רביעי בכסא^[ט]. והכל אחד, שהרי אז הקדוש ברוך הוא מזדוג בה בשכינה הקדושה, ואז היא קדש, והילול קדוש נמצא.

ואז כחות הקדושים מתמנים על העולם, על כל דבר ודבר כראוי לו. מכאן ולהלאה מתברכים כלם ומותר לאכול, שהרי כלם נמצאים בשלמות שלמעלה ושלמטה.

רק הגדלים מהשנה הרביעית שורה עליהם הקדושה

וטרם שנשלמים בכל מלמטה ומלמעלה, אסור לאכול מהם, ומי שאוכל מהם הוא כמי שאין לו חלק בהקדוש ברוך הוא ובשכינה הקדושה, שהרי אותן הפירות בלי רשות עליונה הקדושה נמצאים, שאינה שורה עליהם עד השתלמותם, ובלי רשות התחתונה, שהרי לא

זיו הזוהר

בגימטריא השם אדני- שהוא במלכות. וכונתו, שאכילת הפירות בשנה הרביעית בהלל ושמחה ותשבחות גורמת יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה: טו. כידוע שהאבות הן הם

שטן עז: יד. הלל ושמחה, מרמז על הַזְדוּגוֹת תפארת עם מלכות, קודשא בריך הוא ושכינתיה, כי שמחה מורה על השם הוי"ה ברוך הוא הנרמז בראשי תורה ישמחו השמים ותגל הארץ, והלל

נמתק כח הארץ בהם, וזה שאוכל מהם מראה בעצמו שאין לו חלק קדוש למעלה ולמטה. ואם מברך עליהם ברכה לבטלה היא, שהרי הקדוש ברוך הוא עוד לא השרה כחו עליהם, ואין בהם חלק הקדוש, הרחמן יצילנו מאלה שאין משגיחים בכבוד רבונם:

התעוררו כי בא אורח

**דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה**

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

מפעל
הזוהר
העולמי

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

**שמעו
ותחי נפשכם**

קול הזוהר
שידורים בוגאניו
0722-990044

קול
הדשבי"י
0722-990055

נא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

יהודים חושו והינצלנו

הוּי כִּי גָדוֹל הַיּוֹם הַהוּא מֵאִין כְּמָהוּ
וְעַת צָרָה הִיא לִיעֲקֹב וּמִמָּנָה יוֹשֵׁעַ

(ירמיה פרק ל"ז)

האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?

האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?

הזמן אוזל אל
תתמהמה!